

nem a bohócot is többre értékelik, mint azt a moralistát, aki nem ismeri az örömet. A gyermekekkel szemben azért, mert csak a kedély, az öröm nyitja meg a lelket, hoz közelebb egymáshoz nevelendőt és nevelőt, és mert csak így érhetünk el erős nevelő-hatást! És végül önmagunkkal szemben azért, mert csak az örvendő ember tud igazán jó ember lenni..

Dr. Kerkai József.

Beszéd szeretetünnepélyre.

(Szegények felruházására.)

Mélyen tisztelt Közönség!

Még fülünkbe cseng a szeretet ünnepének édes csengetyűje, szemünk előtt ragyog a Szeretet fájának gyertyafényes tündöklése, előnti szívünket az ajándékozás édes öröme, amelyet a legszebb ünnep, a Karácsony ébresztett bennünk. Ezzel az érzéssel, ezzel a szent segíteniakarással jöttünk most össze, hogy a hétköznapok munkás egyformaságát felváltjuk a szeretet piros ünnepi lélekáradásának lelketmelegítő perceivel.

Összejöttünk ide, hogy szétosszuk szegényeink között mindazt, amit a saját szegénységünkől elvéve azoknak szántunk, akinek nálunk is kevesebbje van, akik a legszükségesebb szükségleteket sem tudják kielégíteni. S ha végignézek most az itt megjelenteken, adományozókon és adományt várókon, valami nagyszerű érzés fogja el lelkemet. Soha ennyire nem láttam még az együvé tartozásnak, a szó nemes értelmében vett közösségi érzésnek ezt a megnyilvánulását, amint azt itt, e gyönyörű percekben észlelhetünk. Megvalósulni látom itt, ebben az órában az isteni Üdvözítő szavait, aki egy akol és egy pásztorról szólott. Mindnyájan, akik tagjai vagyunk a szentistváni országnak, gazdagok és szegények, megelégedettek és inségesek, együtt vagyunk most, hogy kicseréljük, amink van: az adakozók anyagi javaikért boldog érzést, a segítő szeretet mindennél nagyobb érzését kapják; a megajándékozottak bizó hitükért, inségben is élő eleven bizalmukért kenyeret, ruhát, meleg szobát cserébe.

És ami itt most ebben az órában történik, ennek kellene történnie mindenhol az egész országban, ahol él még a keresztény hit, a keresztény gondolat és a keresztény érzület. Egy nagy közös család vagyunk mindnyájan, azok is, akiknek még van mit adniok, s azok is, akiket a sors kénye ma inségre kárhoztatott. Mert ki lehet biztos afelől, hogy sorsa mindig az lesz, ami ma. Ki mondhatja el magáról, hogy összegyűjtötte szorgos munkával azt, amiből öreg napjainak minden szükségét elláthatja? És ki volna olyan sötétenlátó, aki azt gondol-

hatná, hogy azért, mert ez órában szűkölködik bizonyos anyagi javakban, egész életét így teszi át? Bizonyára senki. A vagyont elviheti valami szerencsétlenség, a szegényt talpraállíthatja szorgalma s elsősorban hite és törekvése, hogy meglegyen a mindennapi kenyere: hiszen minden emberben él a vágy és akarat, hogy többje legyen, mint van nemcsak szellemi, hanem anyagiakban is.

Ha van érzés, ami egyé teheti a magyar közösséget, bizonyára ez az érzület az, amely ma itt bennünket összehozott egy nagy családban. És nevezhetjük ezt keresztény gondolkozásnak, szociális érzésnek, emberszeretetnek vagy másokon segítő készségnek, egy a lényege: segítsük egymást, hiszen egy Atyának vagyunk gyermekei. Segítsük egymást, hiszen egy közös hazának lettünk polgárai: Magyarországnak.

Fájdalom, sokáig távol jártunk ettől a gondolattól s olyan közszellem lett urrá rajtunk, amely azt vallotta, hogy legfőbb az önérdek. Mit törődjem én a mások bajával, mindenki gondoskodjon magáról, s ha nem tud, nem életre való. Ez a bűnös gondolkozású társadalmi felfogás juttatta oda az emberiséget, hogy örökös harcban állott egymással, rétegekre, osztályokra tagozódott, s minden osztály és réteg kizárólag csak a maga önös érdekeivel törődött. A világégésnek kellett elkövetkeznie, hogy megtisztuljon gondolkozásunk s visszatérjünk arra a keresztény felfogásra, amely egyedül képes társadalmakat, nemzeteket összetartani, megelégedetté, nagygyá, hatalmassá és erőssé tenni: az egymáson való segítség nemes gondolatához.

Nekünk, magyaroknak nem kell messzire mennünk, hogy a közösségi érzés nemes példáit felkeressük történelmünkben. A mi árpádházi szent Erzsébetünk volt a szociális gondolat első úttörője Európában, aki minden gazdagságát arra használta fel, hogy a betegeknek, szegényeknek baját, gondját, nélkülözését gyógyítsa. S ha megvonták tőle az anyagi segítség eszközeit, a saját drága bundáját váltotta kenyérré, orvosságra s osztotta szét szegényei, betegek között. De követték példáját sokan történelmünk folyamán. A Kanizsay Dorottyák, a Szilágyi Erzsébetek, a Zrinyi Ilonák, a Szent Istvánok, Szent Lászlók, Mátyások, Zrinyi Miklósok, Rákóczi Ferencek, Széchenyiek és még annyi sokan mások, mind-mind ennek a gondolatnak hirdetői, megvalósítói voltak.

Nem új tehát a gondolat, hogy a közös nagy család tagjai ismerjék meg egymás baját-gondját, segítsenek egymáson, ki mivel tud, csak vissza kell térnünk történelmünk nagyjainak követésére s nem lesz itt megoldatlan szociális kérdés, nem lesz többé osztályharc, társadalmi ellentét: egyek leszünk a közös hit, a közös haza és közös cél szellemében. Ez lesz az igazi nagy magyar család, amely még a mai napok viharos megrázkódtatásaiban is mint biztos sziget az óceán közepén, rendíthetetlen biztonsággal áll és örökdi a saját boldogulásán.

Ezek a gondolatok fűtik át most, ebben az órában ezt a közösséget, amely összejött e helyen, s ha ezt az áldozatkésziséget, amelyet ma itt látunk megnyilvánulni, kezdetnek vesszük, biztosak lehetünk, hogy megvalósul mindnyájunk vágya és célja: a szabad, megelégedett, erős szentistváni Magyarország!

MINDIG JÓL ESETT.

A jóság olyan, mint a lágy kenyér:
Tápláló, puha, meleg, hófehér,
Kifogyhatatlan, mint az anyakéz,
Mely mindent odaad s mindent megtetéz.

Ajándékul — kit Isten szeretett —
S e szent érzéssel felékesített
Nem jár üresen, csodákat terem,
A kopár föld is zsoltárt énekel.

Láttam már sokszor kis gyermek szemén,
Volt öreg arcon földöntúli fény,
Fiatal lélek édes illata,
Volt résztvevő szív könnyes harmata.

Mindig fénylett, mindig melegített
És valakinek mindig jól esett...
Puha, meleg, áldott volt, hófehér,
Mint anyakéz-sütötte lágy kenyér.

Kovácsné Huszár Jolán.

SZENT PÁL LEVELE A KORINTHUSIAKHOZ.

I. levél, 13. fejezet.

Beszéljek bár földi, vagy égi nyelven,
ha szent szeretet nem lobog szívemben,
csak csengő-zengő cimbalom a lelkem.

Tudjam a jövőt és a titkokat,
miket az ész csak vakon tapogat,
legyen enyém a földnek minden tudománya,
ha oly okos lennék is, mint az angyalok
s hitem bár nagyobb volna, mint a Himalája,
szeretet nélkül semmi sem vagyok.

S osszam szét bár a szegényeknek minden kincsem,
mindent, amit erőm s verejtékem terem,
ha szeretetem nincsen,
mit használ az nekem.